

Forpligtelse for Lovgivningen at sige Borgerne, naar vi stifte et Lyndeforhold, et Lærlingeforhold, et Leieforhold osv., hvad der saa er gjældende Ret, og denne Forpligtelse gjælder ogsaa for Personer over 18 Aar lige saavel som for Personer under 18 Aar. Jeg maa derfor fastholde den Betragtning, at det ikke er gjort med en Henviisning til Kontraktfriheden. Der bliver en Lønhed i Lovgivningen, hvis man opstiller en Indskrænkning med Hensyn til Personer under 18 Aar. Men saa er det jo ganske vist et andet Spørgsmaal, om man vil anvende § 1 paa Personer under 18 Aar. Nu henviste jo den høitærede Minister til, at Personer, som ere over 18 Aar, ere personlig myndige, og at der altsaa ikke behøvedes at tales om denne Henviisning. Ja, det er naturligvis Noget, vi fuldt ud anerkjende, men jeg vil dog blot gjøre opmærksom paa, at vi slet ikke benegte, at Vedkommende er personlig myndig, og selv om man anvender § 1 paa ham, anerkjender man fuldt ud hans personlige Myndighed. Det viser sig deri, at han selv kan afslutte Lærekontrakten, naar han er over 18 Aar, efter som før denne Lov, medens derimod den, som er under 18 Aar, ikke selv kan gjøre det, men kun hans Forældre eller Værge. Vi frænte altsaa aldeles ikke hans personlige Myndighed. Den staar fuldstændig uvrørt af denne Lov, men hvad vi gjøre, er, at vi sige, at, naar der er en Lærlingekontrakt, skal den være skriftlig, og det skal den være, hvad enten Personen er under eller over 18 Aar, for at Forholdet i alle Tilfælde kan være rent og klart. — Jeg kom saa til at nævne Loven om Udvandrere som et Exempel paa, at den Ordning, som foresloges, allerede var indført i Lovgivningen. Jeg skal i saa Henseende blot fremhæve, at jeg fuldt ud anerkjender det forskjellige Formaal, som Ordningen har i hvert enkelt Tilfælde. I Loven af 1868 er det en Beskyttelse af Udvandrere, hvorefter det dreier sig. Der er der ikke Tale derom, her er det en Ordning, som er indført for at bringe Klarhed og Sikkerhed tilveie i Retsforholdet. Men naar jeg henviste til hin Lov, var det blot imod den Bemærkning, som min ærede Kollega i Udvalget fremhævede, at det var forkert i saadanne rent private Forhold at tvinge de Paagjældende til at indgaa en Kontrakt under Straffeanvar, idet jeg mener, at der er Analogi tilfede. Det er et privat Forhold, en Befordringskontrakt, som afsluttes, men dog tager man ikke i Betænkning at paalægge Straf. Iøvrigt henholder jeg mig ogsaa paa dette Punkt ganske til den høitærede Ministers Bemærkninger. Er der Grund til at fordre skriftlig Kontrakt og at paalægge de Vedkommende dette under Straffeanvar, ser jeg ikke, at der skulde være nogen Betænkning ved at gjøre det, idet jeg fremdeles fastholder at, strækker Straffen i § 1, maa Straffen i de øvrige Paragrafer, som paalægges

for væsentlige Brud paa Kontrakten, lige saa lidt strække, og dem har det ærede Mindretal ikke haft Noget at indvende imod. Jeg henholder mig ligeledes til den høitærede Minister i Henseende til Indvendingerne fra det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Orenbøll), som mente, at det var umuligt at stjelne Medhjælper- og Lærlingeforholdet fra hinanden. Det forekommer mig, at det vil ikke være saa vanskeligt, naar man tager Sagen praktisk. Karlen i Boutiken er Medhjælper hos Urtekammeren, men Drengen er det ikke. Altsaa, praktisk vil der ikke være nogen Vanskelighed ved at gjøre denne Adskillelse og følgelig heller ikke ved at stjelne mellem, paa hvilke Forhold denne Lov er anvendelig og paa hvilke ikke. Det ærede Medlem kom saa tilbage til det Urimelige i at fordre Øvrighedens Paategning. Men det forekommer mig dog, at den er absolut nødvendig, hvis man virkelig vil overholde Bestemmelserne i f. Ex. Regeringsforslagets § 9 1ste Stykke om, hvad der skal staa i Kontrakten. Hvorledes skulde dette Raabud kunne efterleves, naar man ikke havde Øvrigheden til at føre Tilsyn med Efterlevelsen? Iøvrigt finder jeg ikke Noget at bemærke angaaende disse første Ændringsforslag.

Med Hensyn til hvad der blev bemærket af det ærede 3die Medlem for 5te Kreds om Bestemmelsen i § 11, der angaar det Tilfælde, at Mesteren dør, vil jeg fastholde, at, naar en af Parterne dør, er det naturligt, at Retsforholdet bortfalder, altsaa at Regelen gives, at, naar Mesteren dør, bortfalder Forholdet. Med Hensyn til § 11 Nr. 4 skal jeg henholde mig til mine tidligere Bemærkninger. Om det høie Thing vil stemme for de Exempler, som vi have indført i § 12, eller om det høie Thing i saa Henseende maatte følge den høitærede Indenrigsminister, er jo Noget, som vi ganske skulle henstille til ærede Medlemmers Derveielse. Ligeledes med Hensyn til Spørgsmaalet om Forsølgningen finde vi ingen Anledning til at fastholde vort Forslag, naar den høitærede Minister mener at kunne gaa ind paa det Forslag, som er stillet af det ærede 3die Medlem for 5te Kreds. Hvis jeg maa komme tilbage til Bestemmelsen i § 5, vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at det kan være Noget, som Udvalget ialtsald maa tage under Derveielse og forhandle med den høitærede Minister om, om disse 12 Timer kunne fastholdes, saaledes som de staa. Jeg skal nemlig gjøre opmærksom paa, at der er den Vanskelighed derved, at man ikke har Bestemmelser om Arbejdstiden for Arbejdere, og at det altsaa vil være muligt at omgaa denne Bestemmelse ved at tage Arbejdere istedetfor Lærlinge, og at det altsaa forsaavidt kan blive en Hindring for, at Lærlingekontrakter indgaaes. Men det er jo et Punkt, vi senere kunne komme til at forhandle om. Jeg fremhæver det kun, fordi der netop, som sagt, kommer fra alle Sider disse Klager over, at 12 Timer er for kort, og iøvrigt tror jeg at kunne, ligesom andre